

Pr. Nicolae Steinhardt: **Cum Îl putem mărturisi pe Hristos**

Oricui îi este oricând dat – nu numai în momente eroice – a-L mărturisi. Și poate că această mărturisire, zi de zi, în împrejurări modeste și mărunte, nu-i deloc mai ușoară decât cea eroică de care nu toți avem parte. Numărul drumurilor prin care Îl putem vădăm dragostea, încrederea și devotamentul nostru este infinit.

- 1.Îl slăvim pe Hristos mai întâi săvârșind cele menționate de El însuși: dând să mănânce flămâzilor, dând de băut însetaților, primind pe cei străini, îmbrăcând pe cei goi, cercetând pe bolnavi și mergând să-i vedem pe cei ferecați în temniță.
- 2.Tot astfel crezând neîndoielnic că El este Calea, Adevărul și Viața.
- 3.Postind, rugându-ne, priveghind, făcând milostenii, înfrânându-ne;
- 4.Dar și iertând pe greșii noștri, alungând de la noi ținerea de minte a răului ce ni s-a făcut, iubind pe aproapele nostru (și nu numai iubindu-l, ci îngăduindu-i a fi așa cum este, nepretinzându-i să fie aidoma nouă), binecuvântându-ne (ori, de ne vine peste poate, măcar neblestemându-ne) vrășmașii;
- 5.Dovedindu-ne blânzi și smeriți cu inima, făcători de pace, nearțăgoși, neînfumurați, păstrători de cuget curat;
- 6.Făptuind binele în taină, mâniindu-ne doar pe foarte scurtă vreme, nu mai târziu de apusul soarelui, oricând gata a ierta și a ne domoli, neîngrijorându-ne în exces de cele ale lumii și ale trupului. Făcându-ne muți și surzi când suntem zădărați, neînvoindu-ne facilei ispite de a muștra și dojeni când simțim că avem dreptate, nejuducând pe nimeni (anevoioasă, dar meritorie virtute);
- 7.Netemându-ne, alungând frica, socotind-o ca pe un păcat de moarte, ca pe năpasta lumii, îndrăznind, mereu dând dovadă de bărbăție, de ostășie;
- 8.Adăpostind pe călători, ajutând pe cei slabi, primind cu bucurie pe slujitorii Domnului, necerând (cu fățarnică nepărtinire și vicleană înțelepciune) semne și minuni, neispitindu-L pe Domnul cu cereri nesăbuite, ridicole sau neobrăzate;
- 9.Nefiind formalști, bucheri și pierduți în mărunțișuri, nepunând litera deasupra legii. Ci privind lucrurile, de fiecare dată, cu spirit larg și tolerant, izbutind a ieși din noi înșine, a ne vedea, judeca și aprecia din afară, așa cum ne-ar surprinde privirea rece și neprevenită a unui terț;
- 10.Neacceptând a fi robi patimilor (spre a ne face de basm și de batjocoră demonilor), dar nici textelor;
- 11.Nelăsând bogăția (ori arghirofilia, care poate locui și în cel neavut) să ne stăpânească, nepunându-ne toată încrederea în cele vremelnice, făcându-ne din legea relativității, principiul incertitudinii și doctrina instabilității celor lumești întreitul temei al unui reflex instinctiv când vor să ne subjuge cu strălucirea lor;
- 12.Nepizmuind, neațintindu-ne ochii asupra semenilor noștri, asupra greșelilor și inevitabilelor cusururi omenești, ci mai vărtos asupra alor noastre;
- 13.Neluând numele lui Dumnezeu în deșert, rodindu-ne talentul ori talanții, ori fracțiunea de talant;
- 14.Neîngăduind ca strâmtoarea, prigoana, grijile veacului, înșelăciunea avuției și poftele să înăbușe rodirea Cuvântului în noi;
- 15.Lăsând nevinovăția copilăriei să ne roureze sufletul și să ne vindece de uscata respectabilitate, întocmai ca Zahau care, om în toată firea, nu s-a rușinat să se cațere în pom ca să-L vadă mai bine pe Iisus;
- 16.Veghind, păstrându-ne treji, dar nepunând mare preț pe tăria noastră, știind că duhul e osârduitor, dar trupul neputincios, iar noi oricând capabili de slăbiciune, de

cădere (n-a grăit Fericitul Filip Nerri: ține-mă Doamne de urechi că altminteri Te vând ca Iuda?)

17.Fiind modești, recunoscători, iubindu-L pe Domnul din toată inima, din tot cugetul, din tot sufletul și toată virtutea noastră;

18.Ferindu-ne de șovăială și impunându-ne a fi statornici în hotărâri;

19.Fiind înțelepți ca șerpii, nu numai blânzi ca porumbeii;

20.Crezând neclintit în Cuvântul lui Iisus, păzindu-l, mâncând și bând la vremea potrivită precuratul trup și scump sângele Domnului, dându-ne bine seama: cât de fericiți suntem că ne învrednicim de aceasta, că niciodată n-a vorbit un om cum vorbește Hristos, că ne putem numi prieteni ai Săi;

21.Grăind vorbe bune ori săvârșind gesturi de compasiune față de semenii noștri, de simpli oameni, în ocaziile cele mai întâmplătoare și mai mărunte, nesfiindu-ne a fi politicoși, a schița un zâmbet binevoitor până și unui străin, spre exemplu insului care, după ce fără de voie ne-a lovit cu cotul, își cere scuze;

22.Descoperindu-ne capul când salutăm, răspunzând negrăbiți când ni se pune o întrebare, când ne cere cineva să-i arătăm drumul – lucruri mici, profane, de nu și triviale! Dar din categoria celor care prisosesc stricta dreptate și, în consecință, plăcute lui Hristos;

23.Și-L mai slăvim pe Domnul poftind la cină pe cei desconsiderați, nu numai cei sărmani, ci în general cei care nu se bucură de atenția și cinstirea semenilor; cei uitați sau părăsiți – acestora să le dovedim gentilețe, cuviință, sollicitudine;

24.Oprindu-ne de la păcate, devenind adevărați creștini, orice am fi fost înainte de trezire, cu oricare urâte păcate ne-am fi murdărit;

25.Scriind, pictând ori compunând (cei care pot) capodopere. Toate au fost și sunt create numai în starea harului sfinților (Sf. Iustin: „Toate câte filosofii și legislatorii le-au gândit și le-au spus frumos, le-au elaborat grație părții de Logos aflătoare în ei.”)

26.Sărutând pe cei leproși: orice ins izolat, prigonit, ocărât pe nedrept, de care căpătuiții, rostuiții, chivernisiții, slugarnicii se feresc și se tem, e un lepros vrednic de a fi sărutat;

27.Refuzând a ne zgâi la cel în suferință și descumpănire, rugându-ne așa cum știm, chiar dacă nu cunoaștem la perfecție tipicul rugăciunilor (și poate nici Tatăl nostru, ca în povestirea cu cei trei sihaștri de pe insulă care nu-l știau, dar umblau pe mare);

28.Neprecupețindu-ne vremea, zăbovind ca samarineanul cel milostiv pentru a veni în ajutorul păgubiților, accidentaților, nenorociților;

29.Aducându-ne mereu aminte că în orice semen al nostru sălășluiește suflarea lui Dumnezeu, adică o fărâmə de spirit divin și purtându-ne cu el ca atare.

Să nu se îngrijoreze nimeni. Enumerarea de mai sus e strict exemplificatorie. Suntem neîncetat îmbiați cu posibilitatea de a ne recunoaște și vădi ucenici feluriți și neabătuți ai lui Iisus Hristos. Oricui îi este oricând dat – nu numai în momente eroice – a-L mărturisi. Și poate că această mărturisire, zi de zi, în împrejurări modeste și mărunte, nu-i deloc mai ușoară decât cea eroică de care nu toți avem parte. Numărul drumurilor prin care Îi putem vădim dragostea, încrederea și devotamentul nostru este infinit. (Parintele Nicolae Steinhardt)

Sursa: <http://www.ganduridinierusalim.com/29-de-moduri-de-a-l-marturisi-pe-dumnezeu-in-viata-de-zi-cu-zi-2/>